

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Rachael Thomas

Adós, házasodj!

Maureen Child

A zsaru és a tolvaj

Abby Green

Majdnem tökéletes

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Rachael Thomas, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *Valdez's Bartered Bride* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Maureen Child, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Fiancée Caper* (Harlequin, Desire)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Abby Green, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *A Diamond for the Sheikh's Mistress* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 50. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-100-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Rachael Thomas
Adós, házasodj!

ELŐHANG

– Valóban ezt várod tőlem? – kérdezte Raul Valdez dörgő hangon.

– Az adósságot törleszteni kell, és a szerződés, amelyet édesapád kevéssel a halála előtt Henry Carter-Wilsonnal kötött, továbbra is érvényes. Igazgatósági tagként ragaszkodnom kell a betartásához.

Raul indulatos káromkodást eresztett meg.

– Figyelj, Carlos, ezt nem gondolhatod komolyan...

– Sajnálom, de úgy gondolom. És a család régi barátjaként kérlek, ne keresd tovább azt, aki nem akarja, hogy megtalálják, hanem vedd feleségül azt a lányt, akit apád szánt neked. Két év múlva pedig, miután törlesztetted az adósságot, elválsz.

Nősüljön meg? Raul hitetlenkedve csóválta a fejét. Hogy tehetett ilyet az apja? Ez valójában nem kérdés. Bármennyire igyekezett is, soha nem sikerült kivívnia az apja elismerését, úgyhogy azzal, amit az életében utoljára kigondolt, csak újabb csapást mért a fiára, akit soha nem szeretett.

– Úgy teszel, mintha ez olyan egyszerű volna.

Raul mélyeket lélegzett, miközben az ablakhoz lépett, és kinézett a napfényben fürdő Madridra. Lehet, hogy a házasság megoldás lenne, csakhogy ő nem akar megnősülni.

– Egyszerű is – jelentette ki Carlos józanul. – Mindössze két évig kell együtt élned egy nővel, aki ráadásul még gyönyörű is. Utána elválhatsz, ha akarsz.

– Csakhogy én senkit sem akarok feleségül venni. Sem most, sem máskor. Soha!

Raul járkálni kezdett az irodájában, és megpróbált úrrá lenni a haragján. Aztán megállt, és hátat fordított Carlos Cardozónak, annak a férfinak, akire bármikor jobban számíthatott, mint a saját apjára. Keserűség fojtogatta a torkát. Mindig is tudta, hogy az apja számára ő csalódás volt. Arra azonban nem számított, amit Maximiliano Valdez hirtelen bekövetkezett halála után kellett megtudnia. Nem gondolta, hogy az apja valóban gyűlöli. És az sem jutott soha eszébe, hogy az apjának lehet egy másik családja. És egy másik fia is.

– A házasságon kívül csak az az egy lehetőség maradt, hogy meg kell találni a féltestvéredet. – Carlos higgadt hangja kiszakította Rault a komor töprengésből. – Ez viszont azt is jelentené, hogy osztoznod kell az örökségeden, vagyis mindenben, amit ennél a vállalatnál megteremtettél.

Raul hirtelen megfordult. Ezt a részletet az apja ügyvédje eddig csak vele osztotta meg, ő pedig megtartotta magának. Carlosnak sem beszélt róla.

– Te tudsz erről?

Carlos állta Raul kihívó pillantását.

– Igen.

– Mióta?

– Elég régóta ahhoz, hogy azt is tudjam, milyen következményei lesznek ennek rád nézve.

Amíg két hónappal ezelőtt fel nem bontották az apja végrendeletét, Raulnak sejtelve sem volt a féltestvére létezéséről. Carlos viszont a jelek szerint már régóta tudott az apja kettős életéről.

– És nem kellett volna elmondanod nekem? – kérdezte Raul, és Carlos árulásától keserű lett a szája íze.

– Eszembe sem jutott, hogy apád a végrendeletében majd kiköti, meg kell találni a féltestvéredet. És az sem merült fel bennem, hogy édesapád ezt jelentős anyagi ösztönzéssel kapcsolja össze.

Jelentős anyagi ösztönzéssel! Enyhe kifejezés!

– Vagyis csak ez a lehetőség maradt számomra, vagy az, hogy elveszek egy nőt, akit alig ismerek.

– A nősülés nekem könnyebb megoldásnak tűnik.

– Igazán?

– Igen. Az apád fia vagy. A házasságot úgyis félvállról veszed. Ráadásul sokkal jobb is, mint

osztozni azon, amiért keményen megdolgoztál.

Raul félrefordult. Hogy megörökölhessen a pénzügyi vállalatot, amelyből ő csinált világcéget, két rossz közül kell választania: vagy feleségül veszi a cég egyik partnerének a lányát, hogy kiegyenlíthessen egy régi adósságot, vagy egyenjogú partnerként bevonja a féltestvérét a vállalatba. A második esetben sok pénzhez juthat, amelyből házasság nélkül is törlesztheti az adósságot. Ha viszont egyik lehetőség mellett sem dönt, a céget a legtöbbet ajánló vevőnek adják el.

Raul apja hatalmas vagyont rejtett el, vagyis azt is számításba vette, hogy elveszítheti a cégét. Ami pedig azt is jelentené, hogy a Banco de Torrez alkalmazottai elveszítik az állásukat.

– Apám manipulációiról még csak sejtelmem sem volt. Talán nem így lett volna, ha tudok a másik életéről.

– Akkor is az édesapád volt. Ez semmit sem jelent neked? – kérdezte Carlos, és Raul felé nyújtotta a kezét, de ő elhúzódott.

Ez a férfi nem a barátja.

– Apámat leírtam, és nem érdekel az átkozott örökség. Nem kérek ebből az egészből! – jelentette ki Raul, és az ajtóhoz indult, mert a maga részéről befejezettnek tekintette a beszélgetést.

– És édesanyáddal mi lesz? – kérdezte Carlos.

Raul megállt, és ökölbe szorította a kezét. Valójában csak az édesanyja miatt töltötte az utóbbi két hónapot azzal, hogy a féltestvérét kereste. Nem akarta, hogy az édesanyja a sajtóból vagy valaki mástól értesüljön elhunyt férje kettős életéről, mert azt nem élné túl.

– Nem tudsz csak úgy elmenni, igaz? – kérdezte Carlos. – Nem akarod megkockáztatni, hogy édesanyád a pletykalapokból tudja meg az igazságot – tette hozzá.

Raul feléje fordult. A fenébe, ez a pasas ért hozzá, hogyan fordíthat az előnyére egy helyzetet!

– Nem, nem tudok elmenni. Édesanyám miatt, de azok miatt az emberek miatt sem, akiknek az állása attól függ, hogy megtalálom-e a féltestvéreket, vagy feleségül veszek-e egy elkényeztetett, gazdag lányt. Apámat viszont megvetem azért, amit tett.

– Miért nem választod akkor az egyszerűbb megoldást, és veszed el Lydiát?

– Soha!

Azután, ami a szülei házasságáról kiderült, ezerszer szívesebben lát az életében egy idegent, semmint megnősüljön. A féltestvére felőle akár a teljes örökséget is megtarthatja, ha cserében az alkalmazottaknak megmarad az állásuk, az édesanyjának pedig a férjéről alkotott idealizált képe.

– Az igazgatóság kezd nyugtalankodni, Raul. Attól tartanak, hogy elveszíted a befolyásodat. Különösen azután, hogy a Lopez-üzlet meghiúsult.

Carlos újabb fájó pontot érintett.

– Ami azt az üzletet illeti, még nem hangzott el az utolsó szó – válaszolta Raul. – És a féltestvére keresését illetően sem.

– Az adósságot még az idén törleszteni kell.

– Az év végéig még három hónap van. Addig megtalálom a féltestvéreket, kiegyenlítem az istenverte adósságot, és megkímélem a botránytól az édesanyámat.

– Ha pedig mégsem jársz sikerrel, találkoznod kell Miss Lydia Carter-Wilsonnal.

– Ha kicsit is hasonlít a tíz évvel korábbi önmagára, inkább elveszítem a céget.

Raul megborzongott, amikor visszaemlékezett az idétlen tizenhat éves lányra, aki bociszemekkel üldözte őt. Akkoriban kezdett apám pénzt kölcsönözni Lydia apjának? – találgatta.

– Mi lesz azokkal, akik elveszítik a munkahelyüket, Raul? Te nem az az ember vagy, aki sorsára hagy egy céget. Megmenteni és talpra állítani, az sokkal inkább vallana rád. Ráadásul még sosem tudtál ellenállni egy kihívásnak.

Valóban úgy volt, ahogy Carlos mondta. Raul haragja azonban most nem engedte, hogy ezt beismerje.

– Több időre van szükségem – mondta.

– Ha november végéig nem sikerül megtalálnod a féltestvéreket, elvárom, hogy bejelentsd az eljegyzésedet Lydia Carter-Wilsonnal.

– És ha ő nem akarja, hogy én eljegyezzem?

Carlos felnevetett.

– Te majd meggyőzöd. A nőkre gyakorolt vonzerőd még soha nem hagyott cserben.

1. FEJEZET

Két hónappal később

Lydia lélekben felkészült a küzdelemre. És ő fog győzni. Győznie kell. Huszonhat éve volt arra, hogy tökéletesen megtanulja, hogyan rejtheti el az érzéseit. Most pedig majd alkalmazni fogja, amit megtanult. Raul Pérez Valdez észre sem fogja venni, mi történik vele.

Tíz éve Valdez azt érezte vele, hogy ő csak egy jelentéktelen, elkényeztetett gazdag lány. Lydia akkor gyűlölte ezért. Azóta küzd az efféle előítéletek ellen, amióta kisgyerekként a nagymamájához került.

Valdez most bármelyik pillanatban megjelenhet, és leülhet az asztalához itt, London egyik legelegánsabb éttermében, amelyet a férfi semleges terepnek nevezett a neki küldött e-mailjében.

A percek egyre teltek. Valdez késik. Az időpont, amelyet megadott, már elmúlt. Szándékosan csinálja? Így akarja elérni, hogy ő ideges legyen? Vagy úgy döntött, hogy nem kér a megállapodásból, amelyet Lydia apja eszelt ki?

Vajon ez azt jelenti, hogy ő élheti tovább az életét, és nem kell tekintettel lennie egy olyan egyezés feltételeire, amelybe őt a tudomása nélkül és az akarata ellenére vonták bele? Az apja ezzel újabb erkölcsi mélypontra süllyedt. Tőle pedig azt várják, hogy fizesse meg az alku árát.

Ő azonban nem kér ebből. Semmivel sem tartozik az apjának, aki évekig tudomást sem vett róla, kivéve, ha azt remélte, hogy általa előnyhöz juthat. Mint akkor is, amikor tizenhat éves korában bemutatta őt annak a férfinak, akivel most mindjárt találkozni fog. Lydia tenyészkanccának érezte magát. Az apja azonban annak idején nem igazán aratott sikert azzal, hogy felvonultatta őt. Eddig legalábbis így tűnt.

A lány bosszús hangot hallatva fogta a táskáját, és felállt. Nem pazarol több időt Raul Valdezre. Ha a pasas azt akarja, hogy egyenlítse ki az apja adósságát, akkor a változatosság kedvéért most az egyszer fusson ő utána, gondolta.

– Készül valahová?

Lydia megfordult, és egy hihetetlenül vonzó férfit pillantott meg. Nagyon megváltozott, ő azonban a koromfekete szeméről azonnal felismerte Raul Pérez Valdezt, annak a spanyol beruházási banknak a tulajdonosát, amelynél az apja óriási adósságot halmozott fel. A férfi éles metszésű arca hűvös volt, de Lydia bensőjében megmozdult valami.

– Tíz percet késett – jegyezte meg rosszállón.

A szavai látszólag semmilyen hatást nem tettek a férfira. Csak a szemöldöke szaladt magasba. Lydia rávillantotta fagyos tekintetét. Elvégre erről híres. Vagy inkább hírhedt. Rég maga mögött hagyta már azokat az időket, amikor még könnyen befolyásolható, naiv tizenhat éves volt.

A férfi tetőtől talpig végigmérte Lydiát, és ő utálta magát azért, mert enyhe bizsergés fogta el.

– Elnézést a késésért – mondta végül Raul, és kihúzta a lánynak a széket, amelyről az előbb állt fel.

Valdez arckifejezése több mint egyértelművé tette, hogy azt várja Lydiától, üljön vissza.

– Ha ez a találkozó valóban olyan fontos lenne, mint állította, nem késett volna el, Mr. Valdez.

A lány hangja bosszúsán csengett, Raul Valdez viszont tökéletesen közönyös maradt.

– Mindketten olyan helyzetben vagyunk, Miss Carter-Wilson, amelybe nem a saját jószántunkból kerültünk. Nekem viszont van rá megoldásom, ezért azt javaslom, hogy üljön le.

Lydiának most már feltűnt, hogy a férfi arca egy kissé mégis feszült.

– Azokra a bizarr szerződési feltételekre gondol, amelyeket az apja rákényszerített apámra?

A tehetetlenség érzése, amellyel Lydia már hetek óta küzdött, most újra elfogta.

– Pontosan.

Hogy lehet ez a pasas ennyire szenttelen ebben a helyzetben? A nyugalmával valósággal

őrületbe kergette Lydiát.

– Azok a feltételek egyébként teljesíthetetlenek – jelentette ki.

A férfi a székre mutatott, és megint felvonta a szemöldökét.

– Ha leül, beszélhetünk értelmesen.

Lydia nagy sóhajjal visszaereszkedett a székre, és beszélni kezdett, mielőtt még Valdez helyet foglalt volna vele szemben.

– A huszonegyedik században nem lehet két embert csak azért házasságra kényszeríteni, mert egy képtelen szerződés azt írja elő.

Lydia mélyeket lélegzett. Még mindig nehéz volt elhinnie, hogy ez az egész nem csak egy rossz álom.

– Azért vagyok itt, hogy...

– Nem! – vágott közbe a lány. Dühös volt az apjára, aki aláírt egy rettenetes feltételeket tartalmazó szerződést. És még dühösebb arra a férfira, aki itt ül vele szemben, és van képe ahhoz, hogy ennek az ocsmányságnak az ellenére tökéletesen higgadt legyen. – Mr. Valdez, engem egyáltalán nem érdekel, mi áll abban a szerződésben. Nem megyek feleségül magához. Soha!

A férfi szája sarka megrándult. Éppen csak elmosolyodott, Lydia szívverése mégis felgyorsult. Miért kell ennek az alaknak ennyire vonzónak lennie?

– Nos, legalább egy dologban egyetértünk. – Raul hátradőlt a székén, és sötét szemét Lydiára szegezte. – Megnyugtathatom, nem áll szándékomban, hogy elvegyek egy elkényeztetett, gazdag lánykát.

Vagyis nem változott rólam a véleménye, gondolta Lydia. A legszívesebben felugrott volna, hogy faképnél hagyja. Az ügyvédje azonban azt mondta, hogy egy bíróság érvényesnek találná az apja által kötött szerződést, bármilyen szokatlanok is a feltételei. Ezért aztán a maradás mellett döntött. Egyelőre.

– Mi a helyzet az ingatlanokkal? Milliókat érők is vannak közöttük. Az apja mindegyiket a maga nevére íratta, hogy elrejtse. Eközben hónapok óta nem teljesíti azokat a kötelezettségeket, amelyeket apámmal szemben vállalt.

Raul karba fonta a kezét, és ettől még nyilvánvalóbbá vált, hogy milyen izmos.

– Erről semmit sem tudok. Ha azonban azok az ingatlanok az én nevemen vannak, és valóban olyan értékesek, mint maga mondja, eladom őket, az árukból pedig törlesztem az adósságot.

A férfi tekintete elárulta Lydiának, hogy nem hisz neki. Valóban olyan kíméletlen üzletember, amilyennek mondják? Abban reménykedett, hogy meg tudnak egyezni. Valdeznek az a híre, hogy soha nem látják kétszer ugyanazzal a nővel. Ezért igencsak csekély annak a valószínűsége, hogy házassággal akarná megkötni magát...

– Boldog lennék, ha elfogadhatnék egy ilyen ajánlatot...

– Jól van – mondta Lydia megkönnyebbülten. Azt hitte, hogy túl vannak ezen a képtelen beszélgetésen, és felállt. – Akkor kapcsolatba léphet az ügyvédemmel.

– Maga mindig mások szavába vág?

A kérdés megállította Lydiát, pedig ma este már másodszor akart távozni. A férfira nézett, és a szíve megint eszelős dobogásba kezdett. A francba!

Raul még egyetlen nővel sem találkozott, aki egyszerre lett volna szép és érzéki, valamint öntudatos és pimasz is, mint Lydia Carter-Wilson. Ráadásul kizárólag a saját érdekeire gondol. Semmit sem változott, mióta ő tíz éve először látta. Igaz, azóta gyönyörű nővé érett, de még mindig a régi elkényeztetett, gazdag lány. Apuci kis hercegnője. Ráadásul hazug is.

Raul elfojtotta a dühöt, amelyet az váltott ki belőle, amit az apja tett. Végzetes csapást mért a fiára, rá, akit sosem szeretett. A gondolat minden keserűséget és megvetést felébresztett Raulban, amelyet az apja öt hónapja bekövetkezett halála óta elfojtott. Az örege tudta magáról, hogy halálos beteg, és csak azért változtatta meg a végrendeletét, mert utoljára még egyszer meg akarta alázni őt.

– Nem – válaszolta Lydia, és Raul felriadt a töprengésből. – Általában nem szokásom, hogy mások szavába vágjak, de még abban a kétes megtiszteltetésben sem volt részem, hogy egy

magához hasonló férfival ülhessek egy asztalnál.

Raulnak nem sikerült elfojtania a mosolyát. Kétségtelenül nem öröm, hogy ilyen helyzetbe került. Arra azonban nem számított, hogy szórakoztató lesz. Ez a lány harcias perszóna. Ahogy villogó szemmel előrszegezi az állát...

Lydia Carter-Wilson kísértésbe viszi izgató testével, amely valósággal azért kiált, hogy birtokba vegyék. Ő azonban nem olyan, mint az apja volt. Nem fogja megengedni, hogy az alantas ösztönei irányítsák. Nem megy bele érzelmi kapcsolatba, és szentül eltökélte, hogy élete végéig nőtlen marad.

– És pontosan milyen egy hozzám hasonló férfi?

A kérdés újra tüzet lobbantott fel a lány zöld szemében. A színéről Raulnak az jutott eszébe, hogy a szülővárosában, Madridban tavasszal ugyanilyenek a fák lombjai a Retiro Parkban.

– Olyan, hogy azt hiszi, elég csak rámosolyognia egy nőre, és az máris a lábai elé borul. Vagy az ágyában köt ki.

Raul halkán felnevetett.

– Az ágyamban?

– Ne gúnyolódjon!

A férfi lelki szemei előtt egy kép villant fel, amint a lány ott fekszik az ágyában... Sietve elhessegette.

– Talán nem ártana, ha humorosan fognánk fel a dolgot. És üljön már vissza... kérem! Szegény pincéernő nem tudja, hogy megyünk vagy maradunk.

Lydia a pincéernő felé fordult, aki megint az asztalukhoz indult. Raulnak tetszett, hogy a lány barna fürtjei meglebbentek, ahogy oldalra nézett. Egy makrancos tincset a füle mögé simította, és ettől valahogy a sebezhetőség levegője lengte körül, Raul azonban nem dőlt be neki. Ez az elkényeztetett nő megszokta, hogy az történik, amit ő akar. De hogy sebezhető lenne? Ugyan már!

– Kétlem, hogy bármi humoros lenne abban, ha valakit házasságra akarnak kényszeríteni.

A lány lebiggyesztette az ajkát, és Raul egy pillanatig sajnálta, hogy ez nem igazi randevú, és ő nem csókolhatja meg Lydiát. Ilyen gondolatoknak azonban itt természetesen nincs helyük. Nem engedheti meg, hogy most bármi is elterelje a figyelmét.

– Ezzel tökéletesen egyetértek.

2. FEJEZET

Raul odaintette a pincérnőt, és figyelte Lydiát, miközben elvette az étlapot. Úgy tartotta maga elé, mint egy pajzsot. Tőle akarja megvédeni magát, vagy a helyzettől?

A lány hosszú szempillái árnyékot vetettek az arcára, miközben az étlapot tanulmányozta. Raul kihasználta a lehetőséget, hogy alaposabban megnézzé magának. A bőre világos, a nyarat egészen biztosan nem az egyik villájukban töltötte a Földközi-tengernél. Az étlap egy kicsit remegett a kezében. Raul azt találgatta, lehetséges-e, hogy ez a pimasz nő ideges. Nem, sokkal valószínűbb, hogy dühös. A düh pedig jó. A segítségére lesz, hogy felszámolja a káoszt, amelyet az apja okozott.

A lány rendelt. Szelíd és kedves hangja meglepte Rault. Egészen más volt, mint akkor, amikor vele beszélt. Vajon mi lett volna, ha más körülmények között találkoznak? Hazavinné... az ágyába?

Rault megijesztette, hogy a gondolatai már megint veszélyes irányt vettek. Megrázta a fejét, és ő is rendelt.

– Hogyan kezeljük a helyzetet? Maga mit javasol?

Szelídségnek már halvány nyoma sem volt a lány hangjában. Raul azt találgatta, miért gondolhatta az apja erről a nőről, hogy alkalmas számára feleségnek. A vagyona miatt? Vagy azért, mert Lydia apja ugyanolyan gátlástalan volt, mint az övé, ráadásul még gyenge is?

Raul a lányra szegezte a szemét.

– Magának jelentős értékű ingatlanjai vannak, amelyeket az apja garanciának használt. A megállapodás több mint egyértelmű. Erről már értesítettem is az ügyvédjét.

– Amint már említettem, mindent örömmel eladok, hogy előteremtsem a szükséges összeget – szökölt közbe Lydia.

– Ez természetesen értelmes megoldás lenne, csak sajnos kivihetetlen. Apám belefoglalta a végrendeletébe a garanciákat – mondta Raul, és újra fellobbant benne a harag.

– A végrendeletébe? – kérdezte a lány láthatóan meglepődve. – Részvétem. Nem tudtam, hogy meghalt az édesapja.

– Ne pazarolja rám az együttérzését! Apámmal nem álltunk közel egymáshoz.

Enyhe kifejezés. Raul tíz éve már nem is tisztelte az apját, aki körül akkoriban jelentek meg modellek és színésznők, akik profitálni akartak a vagyonából. Raultól mindenki azt várta, hogy az apja nyomdokaiba fog lépni, ami őt eleinte bosszantotta. Aztán rájött, ezt arra használhatja, hogy érzelmileg távolságot tartson a nőktől.

Kihozták a bort. Raul megkóstolta, és barátságosan biccentett a pincérnőnek.

– Köszönöm, jó lesz – mondta.

Lydia egész idő alatt kétkedően méregette, és most összeráncolta a homlokát.

– Igaza van, magával felesleges lenne együttérezni.

– Akkor most már beszélhetünk a lehetőségeinkről? – kérdezte, de mindjárt folytatta is, hogy Lydia ne szakíthassa félbe: – Senkit sem akarok feleségül venni, magát pedig végképp nem. Apám feltételei azonban kristálytiszták. Mivel ő meghalt, a házasság az egyetlen lehetőség a maga apja adósságának a kiegyenlítésére. Kivéve, ha magának van elég megtakarított pénze.

Lydia hitetlenkedően nézett Raulra.

– Miért ne adhatnám el egyszerűen az ingatlanokat?

– Mert az apja gondoskodott arról, hogy azt ne tehesse meg. Annak ellenére sem, hogy mindent a maga nevére íratott. Ráadásul az ingatlanok csak addig maradnak a tulajdonában, amíg férjhez megy. Utána a férje birtokába kerülnek.

– Tessék?

– Nehéz elhinni, de attól tartok, hogy így van. Apám sajnos tudta ezt, amikor megfogalmazta a végrendeletét. Ahogyan azt is sejtette, hogy hamarosan meghal. Gondoskodott arról, hogy a maga apjának az adósságait én örököljem meg. És ezzel együtt magát is. A menyasszonyomként.

– Raul jól emlékezett, milyen volt az ügyvédje arca, amikor ezt elmondta neki. A tekintete egy bocsánatkéréssel ért fel. – Megpróbáltam lebeszélni róla, de ő kérlelhetetlen volt.

– Melyik században is élünk? – Lydia kezdeti megdöbbenése haragba csapott át. – Hogy képzeltek ezt az egészet?

– Nagyon úgy fest, hogy mi csak gyalogok voltunk az ő beteges sakkjátszmájukban. Úgy gondolom, ideje, hogy magunkhoz ragadjuk a kormányrudat, és keresztülhúzzuk az apáink számítását.

– Ebben legalább egyetértünk. Nem akarok férjhez menni valakihez, akinek csak azért kellemes, mert van valamim, amit ő meg akar szerezni. Ezt a hibát egyszer már kis híján elkövettem, és nem óhajtom megismételni.

– A nagy szerelemre vár, Lydia?

Raul most először szólította a keresztnevével a lányt, és meglepte, hogy a szó milyen könnyen jött a szájára. Más körülmények között valószínűleg kísértésbe esett volna, hogy kinyújtsa a karját, és kisimítsa Lydia szép arcából a haját. Most azonban nem szabad megtennie. Egyelőre az lesz a legjobb, ha tovább játssza a kőkemény üzletember szerepét.

Lydia szíve nagyot dobbant a szerelemre vonatkozó kérdés hallatán. Minden porcikája bizsergett, és ez az érzés percről percre erősebb lett.

– Nem pazarolom az időmet arra, hogy várjam az igazit – jelentette ki.

Önkéntelenül arra a férfira gondolt, akiről azt hitte, hogy szereti. És akiről úgy gondolta, hogy viszonzza az érzéseit. Aztán kiderült, hogy a férfi életében messze nem ő az egyetlen. Daniel és ő – az apja legnagyobb bosszúságára – akkor már jegyben jártak. Lydia pedig csak azért, hogy bebizonyítsa az apjának, maga hozza meg a döntéseit, megbocsátott Danielnek.

Ezt azóta már mélyen megbánta. Talán még az apja „én megmondtam” kezdetű litániáját is jobb lett volna elviselnie. Borzalmasan fájt neki a megaláztatás, hogy Daniel elhagyta, miután ő már semmit sem kínálhatott neki.

– Miért ilyen cinikus, Lydia? Nem keresi a nagy Ő-t, az igazit, akivel együtt élhet, amíg meg nem halnak?

A lány érezte, hogy arcába szökik a vér. Hogy jön ahhoz ez a pasas, hogy gúnyolódjon rajta?

– Aki egyszer megégette magát, fél a tüztől. De mi most nem azért vagyunk itt, hogy olyan butaságról diskuráljunk, mint a szerelem, ugye?

– Nem, nem azért. – A férfi hangja most türelmetlen volt. Vagy haragos? – Azért vagyunk itt, mert a maga apja nem törlesztette az adósságát.

Raul nem folytathatta, mert Lydia megint a szavába vágott:

– A maga apja pedig a legdörzsöltebb és legtisztességtelenebb módon kihasználta a fizetési késedelmet.

– Ebben igaza van – felelte Raul, és közelebb hajolt a lányhoz. A pillantása olyan átható volt, hogy Lydia nem tudott félrefordulni. – Ezért vagyunk itt. Hogy megkíméljük magunkat egy házasságtól, amelyből nem kérek. És a jelek szerint maga sem.

– Még mindig nem értem, miért nem adhatok el néhány ingatlant, hogy kiegyenlítssem az adósságot.

Lydia már megbánta, hogy nem találkozott az ügyvédjével, csak telefonon beszélt vele röviden. Annak, amit a jogász mondott, csak a felét értette. Ám az is elég volt. Még mindig nem akarta elhinni, hogy az apja valóban ezt tette vele.

– Nem adhatja el őket, mert nem maga a tulajdonosuk. Csak akkor lesz az, ha férjhez megy, akkor viszont a férje birtokába kerülnek.

Lydiának eszébe jutott a vita, amelyet alig egy éve folytatott az apjával, aki roppant önelégülten közölte vele, hogy talált számára férjet. És azt is, hogy ezúttal nincs más választása, engedelmessé kell. Ő természetesen nemet mondott, és arra hivatkozott, hogy Daniellel már jegyben járnak. Az apját azonban ez nem tartotta vissza a terve megvalósításától. Hatalmas ingatlanportfóliót hozott létre Lydia nevére, amelyhez a lánya csak akkor férhet hozzá, ha férjhez megy. Lydia minderről nem tudott.

– A férjem alatt nyilván nem saját magát érti. – A lány letette a poharát, és Raulra villantotta a szemét. – Az apja azért vette bele a házasságot a szerződésbe, hogy átverje apámat.

– Szerintem ez inkább okos taktika volt tőle. Arra szolgált, hogy biztonságba helyezze azt a nem jelentéktelen összeget, amelyet a bankja a maga apja vállalkozásának kölcsönzött. Tudhatta, hogy az apja szabályos úton nem kaphat ekkora kölcsönt, ezért vette bele a végrendeletébe ezt a kitélt. Arra az esetre, ha a haláláig nem kerülne sor az adósság törlesztésére.

– Hogy olyan házasságra akarnak kényszeríteni minket, amelyikből egyikünk sem kér, én se okos, se arányos eljárásnak nem nevezném. Nem a középkorban élünk.

– A házasságkötésünkkel a vagyon az én tulajdonomba megy át, az adósság kiegyenlítődik, és az igazgatóság elégedett lesz. Az egyetlen gond az, hogy legalább két évig házastársakként kell együtt élnünk.

– Komolyan azt javasolja, hogy házasodjunk össze egy adósság kiegyenlítése érdekében? Azt hittem, maga ugyanolyan idióta ötletnek tartja, mint én.

Szinte már a gondolat is elviselhetetlen volt. Házasság ezzel a férfival, ráadásul két évig!

– Ez attól függ, hogy akar-e segíteni az apján.

Lydiának ezen nem kellett sokáig gondolkodnia. Az apján nem kíván segíteni, a nagyanyját azonban meg akarja védeni. Azt a nőt, aki gondoskodott róla, anyja helyett az anyja volt, és a lányaként szerette. Csak miatta nem állt fel, és ment el innen már régen.

– Természetesen segíteni akarok apámon, de ezért egészen biztosan nem fogok férjhez menni – válaszolta.

Azt nem óhajtotta Raul Valdez orrára kötni, hogy az apja már többször megpróbálta őt olyan házasságba kényszeríteni, amelytől anyagi hasznot remélt magának.

– Akkor bizonyára örömmel hallja, hogy megtaláltam a megoldást.

– Éspedig?

– Az a javaslatom, hogy összeházasodunk, és kiegyenlítjük az adósságot. Ugyanúgy éljük az életünket, mint eddig, csak egy házban fogunk lakni. Két év múlva pedig elválunk – mondta Raul, és hátradőlt a székén.

– Jobb nem jutott eszébe?

Valdez valóban azért hívta ide, hogy azt javasolja, ami nyilvánvalóan az egyetlen lehetséges kiút ebből a kutyaszorítóból? Lydia dühös volt az apjára. Már hónapokkal korábban figyelmeztethette volna őt. Tisztában kellett lennie azzal, hogy nem tudja törleszteni az esedékes részleteket. Az apja azonban gyáván viselkedett. Mindig is gyáva volt. Nem is kellene csodálkoznom ezen, gondolta a lány.

– Miért várt öt hónapot azzal, hogy kapcsolatba lépjen velem? Nyilván már régóta tudja, mi áll a végrendeletben.

– Fontosabb dolgokkal kellett foglalkoznom.

– Például?

A férfi úgy méregette Lydiát, mintha azt akarná kideríteni, hogy megbízhat-e benne. A lánynak pedig ugyanúgy, mint akkor, amikor Raul Valdez sok éve először vizslatta így, felgyorsult a szívverése.

– Megpróbáltam megkeresni egy családtagomat, akinek a létezéséről csak a végrendelet felbontásakor értesültem – mondta a férfi. – Ha sikerült volna, újabb lehetőség nyílt volna meg előttünk. Az illető megtalálásához ugyanis egy nagyobb összeg kifizetése kapcsolódik, és azzal kiegyenlíthetném az adósságot. A keresésem azonban eddig sajnos nem járt eredménnyel.

– Ezért aztán úgy gondolta, hogy egyszerűen két évig tartó házasságra kényszerít engem.

Lydia megint haragra gerjedt. Így nem fognak előrébb jutni.

– Folytatni akarom a keresést, a maga apja azonban beszüntette a részletek törlesztését, és eltűnt a színről. Úgyhogy nincs más választásom. Az igazgatóság ragaszkodik az adósság kiegyenlítéséhez, és nem fog tovább várni. Sürgősen be kell jelentenünk, hogy eljegyeztük egymást.

Raul megint hátradőlt, és megitta a maradék borát. A nyugalmával szinte örületbe kergette Lydiát.

- Az elveszett családtagok keresésére léteznek ügynökségek.
- Igen, de azokkal közölni kell, hogy kit és miért keresünk.
- Úgy akar megtalálni valakit, hogy titokban maradjon a dolog?

Ennek semmi értelme nem volt, Lydia érdeklődését azonban felkeltette. Kiről lehet szó?

- Nem szeretném, ha a sajtóban kellene olvasnom a dolgról.

A lány a borát kortyolgatta, miközben támadt egy ötlete. A családfakutatás mindig is érdekelte, és órákat töltött azzal, hogy segített a barátainak a gyökereik megtalálásában. Akár Raulnak is segíthetne. Talán mégis van kiút a csávából.

- Érzékeny információról van szó? – kérdezte.
- Igen, de ez a beszélgetésünk szempontjából nem lényeges.
- És ha én meg tudom találni azt a családtagját? Természetesen diszkréten.
- Maga?

A férfi meglepett hangja mosolyt csalt Lydia arcára. Raul Valdez egyértelműen üresfejű gazdag lánynak tartja, akinek csak a partikon és a vásárláson jár az esze.

- Igen, én. Az ugyanis esélyt adhatna nekünk a házasság elkerülésére – mondta Lydia.

Számára azonban sokkal több forog kockán. Meg akarja tartani, amiért egész életében dolgozott. Valdez azt mondta, ha összeházasodnának, az ő tulajdonába kerülne minden, amit az apja Lydia nevére íratott. Kérdés, hogy beérné-e annyival, vagy mindenre rátenné a kezét, vagyis az ő saját cégére is?

- Folytassa!
- Véletlenül éppen a családfakutatás a szenvedélyem.

Raul felvonta a szemöldökét.

- A szenvedélye?

Lydia érezte, hogy megint lángba borul az arca. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi egészen mást kapcsol ehhez a szóhoz.

- Igen, a szenvedélyem.
- Felkeltette az érdeklődésemet. De mennyiben segítene ez rajtunk a jelen helyzetben?

Lydia előrszegezte az állát, és állta a férfi pillantását. Nem szabad kimutatnia, hogy Valdez megdobogtatja a szívét. Elvégre megfogadta magának, hogy soha többé nem megy bele ilyen esztelenségbe. Vagy nem volt elég figyelmeztetésnek, ami Daniellel történt?

– Egyezséget ajánlok, Mr. Valdez. Megtalálom a rokonát, maga pedig kiegyenlítettnek tekinti az adósságaimat. Anélkül, hogy összeházasodnánk.

- Amint maga is mondta: egy ügynökséget is megbízhatnék a kereséssel.
- És az ügynökség olyan diszkréten járna el, ahogyan maga szeretné?

A feszültség szinte kézzel tapintható volt közöttük. Lydia a lélegzetét visszafojtva várta a férfi válaszát. Lehet, hogy sikerült kiutat találnia abból a borzalmas helyzetből, amelybe az apja juttatta?

- Biztos benne, hogy meg tud birkózni a feladattal, Miss Carter-Wilson?

A lány komoly arccal bólintott.

- Igen.
- Mennyi idő kell hozzá?
- Több tényezőtől függ. Néhány hónap.
- Nincsenek hónapjai.
- Jól van, akkor hetek.

– Legfeljebb négy hét. – Raul áthatóan nézett a lányra. – Ebben az esetben áll az alku. De figyelmeztetem, ha bármi kiszivárog abból, amiről itt beszélünk, vagy ha kudarcot vall, azonnal eleget kell tennie a kötelezettségének. Akkor elkerülhetetlen a házasság.

– Nem kell fenyegetőznie, Mr. Valdez! – felelte Lydia határozottan, és kezét nyújtott a férfinak. – Azt javaslom, találkozzunk újra, amilyen hamar csak lehet, hogy minden eddig megszerzett információt megadhasson nekem, mielőtt visszatérne Spanyolországba.

– Egy családi ügyben fog nyomozni, Miss Carter-Wilson. Amíg ez így lesz, magán kell tartanom a szemem. Ez pedig azt jelenti, hogy elkísér Madridba.

3. FEJEZET

Raul el sem akarta hinni, hogy elfogadta Lydia Carter-Wilson meglepő ajánlatát. A szépsége az első pillanattól lenyűgözte, de a körülmények miatt nem volt különösebben nehéz, hogy ellenálljon a vonzerejének.

Nem akar megházasodni. Olyan nőt pedig végképp nem akar elvenni, akit az apja kényszerít. Most a legkevésbé arra van szüksége, hogy a közelében tudja ezt a lányt. Örültség, hogy magával viszi Madridba, de túlságosan erős a kísértés. Vajon az apja emlékezett az ő első találkozására Lydiával, amikor belefoglalta azt a kitélt a végrendeletébe? És mit remélhetett a két évig tartó házasságtól? Raul nem tudta, mi értelme van ennek.

Amikor azonban bő félórája belépett a népszerű londoni étterembe, fel sem merült benne, hogy Lydia Carter-Wilson majd ajánlatot tesz neki. Valóban mielőbb meg kell találnia Maxet, de biztos, hogy Lydia alkalmas erre a feladatra, vagy a családfakutatás nem több egy elkényeztetett lány kellemes időtöltésénél?

Raulnak nemigen volt választása, mégis bosszantotta, hogy belement a megállapodásba. Lydia ajánlatát, bármilyen képtelenségnek hangzott is, nem utasíthatta el kapásból.

Vészhelyzeti tervre is szüksége lesz, mert nem akarja kockára tenni a jó híret. Már csak azért sem, hogy bebizonyítsa, ő nem olyan ember, mint az apja volt. Raul az apjával semmiképpen sem tudott volna együtt dolgozni, ezért elkezdett felvásárolni kis cégeket, amelyek a túlélésért küzdöttek. Talpra állította és egyenesbe hozta, majd nyereséggel eladta őket.

Ez több volt az apja által folytatott banki tevékenységnél. Embereken segített vele, és most a Lopez-üzlettel is foglalkoznia kell. Ez a legnagyobb feladat, amelyet valaha is meg kellett oldania.

– Azt akarja, hogy kísérem el Madridba? Hagyjak itt csapat-papot, és kezdjem el keresni egy eltűnt rokonát?

Lydia szavai visszarántották Rault a jelenbe.

– Egyébként mit tenne? Partikra járna? Vásárolgatna? Azt Madridban is megteheti – mondta leplezetlen gúnnyal.

Nem számított rá, hogy a lány első szóra igent mond. Arra viszont igen, hogy ereje szerint mindent meg akar tenni a házasság megakadályozása érdekében.

Lydia szeme dühösen megvillant.

– Ne képzelje, hogy ismer engem! – mondta.

– Semmit sem képezlek. Maga eljön velem Madridba, és megtalálja nekem azt az embert, akit keresek. Kivéve, ha még karácsony előtt feleségül akar jönni hozzám.

– Nem megyek Madridba csak azért, mert magának úgy tetszik!

Lydia visszahúzta a kezét, mielőtt még Raul a tenyerébe csaphatott volna. A férfi csak nehezen tudott elfojtani egy mosolyt. Tetszett neki a lány éles nyelve. Ami viszont egyáltalán nem tetszett, az a saját heves vágya volt. A legszívesebben megcsókolta volna Lydiát, és addig abba sem hagyta volna, amíg a harag helyét a lány szemében is szenvedély foglalja el.

– Akkor csak egy lehetőségünk maradt – mondta Raul, és egyszerűen minden más mellékesnek tűnt a számára.

Nem engedheti, hogy Lydia elmenjen. Meg kell találnia Maxet, diszkréten és a lehető leghamarabb. A lány gyanakvón összeráncolta a homlokát.

– És mi az a lehetőség?

Talán nem is volna sorscsapás, ha elvenné ezt a nőt. Az a két év biztosan nem lenne unalmas vele, gondolta Raul.

– Maga vagy az apja kifizeti az adósságot. A teljes összeget. Legkésőbb az év végéig.

– Az év végéig? Addig már csak bő egy hónap van.

– Az adósságot ki kell egyenlíteni – ismételte meg Raul komolyan. – Vagy fizetés révén, vagy

házassággal.

– Higgye el, Mr. Valdez, ha tudnék fizetni, megtenném! Akkora összeg azonban nem áll rendelkezésemre.

A lány hangjából kicsendülő harag mosolyt csalt Raul arcára. Ez persze Lydia figyelmét sem kerülte el, és összeszorította a száját.

– Akkor nincs más választása. Elkísér Madridba, és vagy megtalálja azt az embert, akit keresek, méghozzá gyorsan és diszkréten, vagy bejelenti az eljegyzésünket. Apám végrendeletének a kikötései egyértelműek. Ha sikerül megtalálnunk a rokonomat, elég pénzt kapunk ahhoz, hogy maga kiegyenlíthesse az apja tartozását.

Lydia sötét fürtjei meglibbentek, amikor megrázta a fejét.

– Nem utazom el Londonból. Nem tehetem.

– Egy szerető miatt?

– Nem mintha magára tartozna, de nem.

– Szóval feleségül jön hozzám, és úgy egyenlíti ki az apja tartozását – mondta Raul.

A lánynak egyelőre nem kell tudnia, hogy az apja azt is előírta, párként együtt kell majd mutatkozniuk. Ez elengedhetetlen ahhoz, hogy az igazgatóság elégedett legyen. Menyasszonyt akarnak látni az oldalán, aki önként vállalja a házasság kötelékét.

– Ha arra talán még vállalkozom is, hogy mindent itt hagyva Madridba menjek, a házasságba biztosan nem fogok beleegyezni. Nem érdekel, mi áll abban a szerződésben, amelyet apám aláírt!

Raul szívesen megcsókolta volna Lydia összeszorított száját. Tudta azonban, hogy nem engedhet a vágyának. Ő nem nőcsábász, mint az apja volt, és érzelmi bonyodalmakra sincs szüksége. Ez itt kizárólag az üzletről szól. Nem ragadtathatja magát olyasmire, ami mindkettőjük számára csak még jobban elbonyolítaná a helyzetet.

Most az a legfontosabb, hogy az igazgatóság elégedett legyen. Aztán ő folytathatja Max keresését, ami Lydia Carter-Wilson segítségével ígéretesebbnek tűnik. Vajon mit gondol majd ez a lány a családomról, ha megtudja, hogy hazugság volt az életünk? – futott át a gondolat Raul fején. A valódi kérdés azonban úgy hangzik, hogy megbízhat-e Lydiában.

Néhány dolog semmiképpen sem kerülhet napvilágra. Az semmivé tenné a kemény munkát, amellyel elérte, hogy talpig becsületes és tisztességes üzletembernek tartsák.

– Természetesen azt is követelhetném, hogy azonnal törlesszék az adósságukat – jegyezte meg Raul.

Érezte a lányból áradó ellenségességet. Vajon hogyan viselkedne Lydia, ha ezt a beszélgetést nem nyilvános helyen folytatnák?

– Azt nem merné megtenni – sziszegte a lány dühösen.

– Ne becsüljön alá!

Raul tudta, meg kell őriznie a tiszta fejét, és le kell zárnia ezt az ügyet. Amikor belépett az étterembe, fel sem merült fel benne, hogy ennyire kívánja majd azt a nőt, akit feleségül kellene vennie.

– Maga becsül alá engem, Mr. Valdez.

– Még egyetlen üzletfeletem sem becsültem alá. Ezalól maga sem kivétel. – Raul azt már nem árulta el, hogy elvégezte a házi feladatát, és minden érdemleges dolgot kiderített arról a nőről, akit az apja akaratából oltár elé kellene vezetnie. – Bármiben egyezünk is meg végül, ez itt tisztán üzlet.

– Valóban?

– A legteljesebb mértékben. A házasságunk csak papíron fog létezni, és pontosan két évig tart majd.

– Mielőtt bármibe is belemennék, talán elmondhatná végre, hogy ki az, akit meg kellene találnom magának.

– Még nem győzött meg arról, hogy megbízhatom magában – mondta Raul.

A lány kiadhatja a titkát a sajtónak. Azzal egész vagyont keresne, neki pedig felmérhetetlen károkat okozna.

– Akkor mind a ketten csak az időnket vesztegetjük.

Raul összeráncolta a homlokát. Egyetlen telefonhívás egy szerkesztőségbe elég lenne ahhoz, hogy a lány tönkregye a családját és a cégét. De Lydia ugyanakkor a saját apjára is ráirányítaná a figyelmet, amit nyilvánvalóan nem akarhat. A lányt viszont láthatóan ugyanúgy nem csábítja a gondolat, hogy belemenjen egy érdekházasságba, mint őt. Kis szerencsével azonban megvan a tudása és a képessége ahhoz, hogy megtalálja az ő féltestvérét. De még mindig kérdés, hogy elég diszkrét-e.

Ha Lydia megtalálja Maxet, ő megkapja a jutalmát, kiegyenlítheti Henry Carter-Wilson adósságát, és mindketten megússzák a házassági színjátékot. Az apja ezúttal még önmagát is felülmúlta. Raul nem tudta, az volt-e a szándéka, hogy őt nőülérésre kényszerítse, vagy inkább az, hogy az ismeretlen féltestvére bekerüljön a cégbe.

– Ha megtalálja azt az embert, akit keresek, minden kötelezettsége egy csapásra megszűnik.

– Ha ennyire irtózik a házasság gondolatától, miért nem fizeti ki azt az összeget egyszerűen a saját zsebéből?

Raul ugyanezt a kérdést tette fel Carlosnak és az ügyvédeknek. Carlos válasza azóta is a fülében cseng: a végrendelet azzal azonnal hatályát vesztené, és ez azt jelentené, hogy a cége attól a pillanattól már nem az övé. Meg kell győznie Lydiát. Harc nélkül senkinek sem engedi át a vállalatát, amelyet vérrel és verítékkal épített fel.

– Ha megtaláljuk azt az embert, akit keresek, elég eszköz szabadul fel ahhoz, hogy azt tehessem, amit maga javasolt.

– Szóval csak a pénzről van szó? Azt hittem, érzelmi okokból szeretne megtalálni valakit.

Nem érdekel, mit gondol rólam ez a nő! Ha túl leszünk ezen a dolgon, soha többé nem látjuk egymást, gondolta Raul.

– Igen, pénzről van szó. Ahogy az üzleti életben ez már lenni szokott.

– És ki az az ember? Talán egy gyerek, akit maga cserben hagyott, de most mégis meg akarja ismerni?

A kérdés újfent azt igazolta, hogy Lydia nagyon kevésbé ismeri őt. Ugyanolyan lelkiismeretlen alaknak tartja, mint amilyen az apja volt. És ez alighanem jobb is így, gondolta Raul.

– Valóban egy gyereket keresek.

Igazat mondott, de természetesen tudta, hogy a lány téves következtetést von majd le a szavaiból.

– Ki nem állhatom a magafajta férfiakat!

Raul még egy nőt sem ejtett teherbe, erre mindig vigyázott. A Lydia szemében megjelenő harag és megvetés azonban mulattatta. Ez a lány nem rejt véka alá a véleményét!

– Én pedig azokat a nőket nem szenvedhetem, akik elhamarkodott következtetéseket vonnak le.

– Raul a lány arcát figyelte. – A gyerek nem az enyém.

– Akkor ki az apa?

Lydia felvonta a szemöldökét. Nyilvánvaló volt, hogy azt hiszi, Raul hazudik.

– Amint már mondtam, nem én vagyok.

Raul nem állt készen arra, hogy felfedje a titkot, amely sok évig rejtve maradt. Hányszor, de hányszor próbálkozott azzal, hogy az a fiú legyen, akit az apja kívánt magának! Mindhiába. És most, hogy már tudja, van egy Max nevű féltestvére, azt is sejti, miért nem járt sikerrel.

– Az apám fia az, akit meg akarok találni.

Lydia nagyot nyelt. Provokálta a férfit, de valószínűleg túllőtt a célon. Mi lesz, ha Valdez most visszavonja az ajánlatát, és nem segíti őt hozzá, hogy visszafizethesse az apja adósságát? Ha mégis ragaszkodik ahhoz, hogy házasodjanak össze?

Lydiának egyszeriben eszébe jutott az a nap, amelyen tizenhat éves lányként bemutatták ennek a férfinak. Ő boldog volt, hogy az apja partiján van valaki, aki még nem öszoereg. Kedvelte Rault, sőt tetszett neki. Barátságánál többre vágyott. Arra, hogy Raul legyen az első férfi, aki megcsókolja. Egész este igyekezett magára vonni a figyelmét, még az iskolás spanyoltudását is bevetette.

– Ha nem beszéled jól a nyelvet, inkább ne próbálkozz!

A férfi gúnyos hangja Lydia minden álmát összetörte.

– Nemigen van alkalmam arra, hogy spanyolul beszéljek – válaszolta szégyentől égő arccal, és

már nem értette, miért gondolta erről a férfiről, hogy rokonszenves.

– Ez esetben azt javaslom, hogy továbbra is foglalkozz partikkal és vásárolgatással. Az idegen nyelvek láthatóan nem mennek.

– Spanyol szakra akarok jelentkezni az egyetemen.

A férfi erre Lydiára nézett, ő pedig visszatartotta a lélegzetét, és azt találgatta, mit jelenthet ez a pillantás. Talán azt, hogy Raul Valdez lesújtó véleménye megváltozott?

– Felejtsd el! A spanyolod pocsék, és valószínűleg a többi nyelvvel sem boldogulsz jobban. Pontosan erre számítottam apuci kis hercegnőjétől, aki semmihez sem ért, csak ahhoz, hogy csinos legyen.

A férfi gúnyos hangja egyértelműen elárulta, mit gondol Lydiáról. A lánynak nagy nehezen sikerült lenyelnie egy csípős megjegyzést, amely már a nyelve hegyén volt. Megfogadta azonban, hogy egy nap majd ő is Raul Valdez képébe vágja, mit gondol róla. Méghozzá tökéletes spanyolsággal.

A pasas téved, amikor elkényeztetett libának tartja. Csapást mért az önbizalmára, ami az apjának köszönhetően már amúgy sem volt túl nagy. Most tíz évvel később itt ül Raul Valdezzel szemben, és a legkülönbélebb érzések kavarnak benne.

– Sajnálom. Erről sejtelmem sem volt – mondta Lydia zavartan.

A férfi vonásai kemények maradtak. Nem szokta kimutatni az érzéseit, az biztos, gondolta a lány.

– A féltestvérem létezéséről csak apám végrendeletéből értesültem. A vagyonát együtt örököljük.

– Ezt nem értem... Az apjának tudnia kellett a másik gyermeke létezéséről, ha belefoglalta a végrendeletébe.

– Ó, igen, tudott róla! És azt is tudta, hogy én soha nem akarok megnősülni. Az egyik adósa lányát pedig végképp nem óhajtom elvenni.

– Mindkettőnket kihasználtak.

– Nagyon úgy fest. Apám tudta, hogy így rám kényszerítheti az akaratát.

Ha túl leszek ezen a dolgon, gondom lesz arra, hogy apám pénzzé tegyen annyit a vagyonából, amennyiből ki tudja egyenlíteni a tartozását, határozta el Lydia. Úgy tudta, hogy az a vagyon még érintetlenül megvan.

– Meg kell találnom a féltestvéremet – mondta Raul. – Lehetőleg úgy, hogy a média ne figyeljen fel a dologra. Rossz fényben tüntetne fel engem, és ártana a cégemnek, ha ez a történet napvilágra kerülne. Legfőképpen pedig súlyos csapás lenne az édesanyám számára.

Lydia fejében ezer kérdés kavargott, és az egyiket mindenképpen fel kellett tennie:

– Miért osztja ezt meg velem, hiszen alig ismer?

– Mert maga ugyanúgy elutasítja a házasság gondolatát, mint én. És mert azt állítja, hogy a segítségemre lehet. Mindemellett egyedül a maga személye áll a családjá és az anyagi csőd között. Ez elég ahhoz, hogy biztos lehessen a lojalitásában.

A férfinak mindenben igaza volt. Ha más kiút is lenne, Lydia soha nem találkozott volna Raul Valdezzel. Az apjáért a kisujját sem mozdítaná, de azt nem akarta, hogy bemocskolódjon a családjuk neve. A nagyanyjának megszakadna a szíve, azt pedig nem engedheti meg. Mert ő az egyetlen ember, akitől szeretetet kapott, és aki törődött vele.

– Valóban nincs más lehetőség?

A férfi nem válaszolt azonnal. Sötét szemét Lydiára szegezte, ő mégis úgy érezte, mintha elérhetetlen távolságra lenne tőle.

– Vagy megtaláljuk a féltestvéremet, vagy össze kell házasodnunk.

A házasság kizárólag arra szolgálna, hogy Lydia ingatlanjai Valdez nevére kerüljenek. A lányt valamelyest megnyugtatta, hogy a válással a férfi is egyetért. Nyilvánvaló, hogy nem akar valódi házasságot. De miért érez csalódást? – találgatta Lydia. A kamaszkori rajongása már rég a múlté.

Kihozták az ételt, és Raul megint bevetette csábos mosolyát. Szegény pincérnőnek halvány esélye sem volt. Lydia a fejét ingatta. Egyszeriben elment az étvágya.

– Nem kell Madridba mennem. Innen is tudok dolgozni – mondta.

Saját cége van, és a karácsony előtti utolsó hetekben nem hagyhat itt csapat-papot. Abból óriási

káosz lenne. Amúgy sem csábította a gondolat, hogy Madridba utazzon Valdezzel. Igaz, a házasság még annál is sokkal rosszabb volna.

– Hízogó, hogy ennyire együtt akar lenni velem – gúnyolódott Raul az ajkán olyan mosollyal, amely sajnos nem hagyta hidegen Lydiát. – De akkor is el fog kísérni Madridba. Ez nem képezi alku tárgyát. – Raul szinte látta, hogy kattognak a fogaskerekek a lány fejében. – Egyikünknek sincs igazán választása – tette hozzá, és erősen koncentrált, hogy Lydia hosszú szempillái ne vonják el a figyelmét.

– Mielőtt bárhová is mennék – mondta a lány –, vagy bármiben is megállapodnánk, azt akarom, hogy kössünk szerződést. Leírva akarom látni.

– Mit akar leírva látni?

– Hogy apám minden kötelezettségét teljesítettnek tekinti, amennyiben megtalálom a féltestvérét. – Lydia habozott egy kicsit. – Legrosszabb esetben, vagyis ha össze kell házasodnunk, akkor ez úgyis csak egy értéktelen papírlap lesz.

Vagyis ő sem bízik bennem, gondolta Raul, és titkon csodálta a lány bátorságát. Mert bizony bátorságra vall, hogy itt ül vele szemben, és szerződést követel tőle.

– Mindent írásba foglaltatok. Mire Madridba érünk, aláírásra készen a szerződés is ott lesz.

Raul számára eldöntött dolog volt, hogy már holnap repülőre szállnak. Lydiának így nem lesz ideje arra, hogy már Angliából kutatásokat kezdjen Max után. Ennek így kell lennie, mert nem kockáztathatja meg, hogy a lány mindent kiderítsen az apja árulásáról, amíg nem lehet biztos abban, hogy nem adja ki a részleteket a sajtónak.

Az édesanyja, az egyetlen ember, aki valaha őszintén szerette őt, nem szolgált rá ilyen megaláztatásra. Az apja mindkettőjüket becsapta. Nyolc éven át kettős életet élt, és nemcsak a feleségét meg a fiát vezette félre, hanem azt a másik nőt és a másik gyereket is.

Raul jól emlékezett arra a napra, amelyen az édesanyja értesült a férje viszonyáról. Közölte, hogy a házasságuknak ezennel vége, s hogy Raul apja mostantól azt csinál, amit akar – de nélküle és a fia nélkül. Aznap kezdetét vette egy olyan házasság, amelynél rettenetesebbet Raul soha nem ismert. És félt, hogy a sors számára is ezt tartogatja.

Miután megtudta, hogy az apja cserben hagyta a másik családját, ő akart törődni az ismeretlen nővel és a fiával. Úgy érezte, tartozik nekik ennyivel. Ő legalább az apja mellett nőtt fel, ellentétben a féltestvérevel. Csak azt sajnálta, hogy az apjának már nem mondhatja meg a véleményét. Biztos abban sem lehetett, hogy nem kell-e más gyerekeknek is a féltestvére sorsában osztozniuk.

Hátradőlt a széken, és megdörzsölte a halántékát. Most nem engedheti, hogy utolérje a múlt. Ő soha nem volt elég jó az apjának, bármit tett is, és ezen már nem változtathat.

Két lehetősége van. Az egyik az, hogy nem vesz tudomást a féltestvére létezéséről, és feleségül veszi Lydiát. Vagy pedig elfogadja a lány ajánlatát, hogy segít neki megkeresni Maxet, és akkor remélhetőleg nem kell oltár elé járulniuk. Raulnak nem kellett sokáig töprengenie azon, hogy melyik lehetőség mellett döntsön. Az apja tévedett, ha azt hitte, a kilátás, hogy osztoznia kell az örökségén Maxszel, a házasságba fogja hajszolni őt.

– Mi lesz, ha nem találom meg a testvérét? – kérdezte Lydia.

– A féltestvéremet.

– Testvér vagy féltestvér, számít ez? Mi lesz, ha nem találom meg?

– Nagyon is számít, Lydia. Maga egyke. Hogy érezné magát, ha egyszer csak megtudná, hogy van egy testvére?

– Most nem rólam van szó – vágott vissza a lány.

– Ha négy héten belül nem deríti ki a féltestvérem tartózkodási helyét, feleségül jön hozzám, és ezzel az apja kötelezettségei megszűnnek.

– És két évig házasok maradunk.

A lány hangja olyan szomorú volt, hogy Raul majdnem megsajnálta. De csak majdnem.

– Igen – bólintott. – Utána beadhatja a válókeresetet.

– Négy hét nem igazán sok egy ilyen feladatra – jegyezte meg Lydia, és ivott egy korty bort. Raul tekintete önkéntelenül a szájára tapadt, és magában azt találgatta, milyen érzés lenne, ha

megcsókolná. – Négy hét múlva ráadásul karácsony lesz.

– Egy okkal több, hogy eredményes legyen. Pontosan négy hete van, Lydia. Ha kudarcot vall, szenteste feleségül jön hozzám.

4. FEJEZET

Lydia soha nem számított rá, hogy egyszer majd Madridban találja magát. Ráadásul Raullal. Olyan volt ez az egész, mint egy álom. Vagy inkább rémálom. A férfi magángépével repültek Spanyolországba, a személyzetén kívül csak ők ketten voltak a fedélzeten, és ez még jobban megnehezítette Lydia dolgát. A legjobb akarattal sem jutott eszébe semmi, amiről beszélgethettek volna.

Raul szerencsére valamilyen dokumentumok olvasásával volt elfoglalva. Lydia eközben hátradőlt az ülésén, lehunyta a szemét, és úgy tett, mintha pihenne. A fejében azonban ezernyi kérdés kavargott, és nem tudott megnyugodni.

Most Raul limuzinjában ültek, amelyet természetesen sofőr vezetett, és a férfi Lydiának szentelte a figyelmét.

– Mennyi idő kell ahhoz, hogy megtalálja a testvéremet? – kérdezte.

Most először fordult elő, hogy nem féltestvért mondott. Lydia azt találgatta, miért háboríthatta fel annyira Rault, hogy az apja még egy gyereket nemzett. Elvégre ő maga is szoknyabolond hírében áll. Igaz – és Lydiánál ezt senki sem tudhatta jobban – a legtöbb család akkor is igyekszik fenntartani a látszatot, hogy szépen élnek, ha a valóság hazugságokat és sötét titkokat rejt.

– Ahhoz, hogy ezt meg tudjam ítélni, több információra lenne szükségem. És azt se felejtse el, hogy csak laikus vagyok, nem hivatásszerűen foglalkozom családfakutatással. Soha nem állítottam magamról, hogy szakértő lennék.

A férfi összevonta a szemöldökét, és Lydia ezt a bosszankodás jelének értette. Mi lesz, ha kudarcot vall? Az végzetes lenne, úgyhogy nem fogsz kudarcot vallani, mondta magának.

– És hivatásszerűen mivel foglalkozik?

Raul fagyos hangjától mintha több fokot esett volna a hőmérséklet. Lydiának ennek ellenére csak nehezen sikerült elfojtania egy elégedett mosolyt. Semmi kétség, Valdez még mindig elkényeztetett lánynak tartja, apuci kedvencének, aki mást sem csinál, csak partikra jár, és vásárolgat.

– A foglalkozásomra kíváncsi?

– Igen. Mit csinál reggeltől estig?

Vajon Raul meglepődne, ha megtudná, hogy spanyol szakon szerzett kitüntetéses diplomát az egyetemen? De mert a divat mindig is érdekelte, két luxusbutikot nyitott, egyet Londonban, egyet Párizsban, és ma már mindkettő nagyon jól megy. Lydia arra mindig vigyázott, hogy a cégét ne hozzák kapcsolatba a családjával nevével. A saját erejéből akart sikeres lenni, és az is lett.

Titkon arra vágyott, hogy lássa az elképedést Raul arcán, amikor ezt elmondja neki. De miért kellene erről beszélnie? Csak a férfi testvérét kell megtalálnia, és szerencsés esetben ez az ügy nem tart tovább egy-két hétnél.

– Azt hiszem, a kiskereskedelem az erősségem – válaszolta végül.

Ez félig-meddig igaz volt, és a lány most nem tudta elfojtani a mosolyát, amikor Raul összeráncolta a homlokát. Gondoljon, amit akar! Neki csak jó, ha a férfi azt hiszi, hogy sokkal jobb a pénz elköltésében, mint a megkeresésében. Azért jött Madridba, hogy törlessze az apja adósságát. Nem Henry Carter-Wilson miatt, és nem is az anyja miatt, aki mindig éreztette vele, hogy jobb lett volna, ha ő meg sem születik. Csakis a nagyanyjáért teszi. Aki felnevelte és szerette.

– Madridban bőven lesz alkalma, hogy használja a kiskereskedelem terén szerzett ismereteit. – A férfi fagyos hangja elárulta, hogy mit tart erről. – Különösen kevéssel karácsony előtt.

– Igen, de a vásárlásnál most fontosabb dolgok foglalkoztatnak. Például az, hogy melyik szállodában fogok lakni.

Lydia már jó ideje nem volt távol az otthonától, és most már nem bánta, hogy vállalkozott erre az utazásra. Londonban mindent rendben tart majd az egyik alkalmazottja, akit üzletvezetőnek nevezett ki. Nem mintha hosszabb ideje akarna távol maradni. Amint megszerzi azokat az